

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: PROLOG.

Citation: Aarestrup, Emil: "PROLOG.", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s. 100. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare04val-shoot-workid62829.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

PROLOG.

Mine Herrer og Damer!
Jeg seer i Deres spændte Miner en -
En Agtpaagivenhed, der faaer mig til
At veie hvert et "Ord, hver Haandbevægelse
Hvert nok saa lille Skridt, hvormed jeg vover -
Dog nei! Jeg seer, at jeg tog feil - Et Smil
Imødekommende og venligt - ja -
Et Blik, fuldt af Forstaaelse, beviser,
At her vil Sagen være let: fortroligt
At yttre mig i en fortrolig Kreds,
Og sige et par Ord om den Anledning,
Der har forsamlet os i Bispens Sal. -
Det, som i Aften har os kaldet sammen,
Er, som De vide, ikke en politisk
Moderne Kamp imellem Ja og Nej -
Ei nogen Festsouper med lange Toaster,
Hvor Vinen skummer medens Sjælen sover -
End mindre Kortenspillet gamle Hex, hvis
Gemytlighed end har saamangen Beiler -
Ja, det er ei engang Euterpe selv,
Den yndigtsvævende, med sine Fløiter -
Ei Poesiens Muse - O, hun sidder
Endnu med Hovedet sørgmodig hældet
Imod den store florbhængte Harpe,
Der dirrer end af Skjaldens sidste Greb
Og vidsker Taaren af med Laurbærkrandsen.
Det, vor Forening her vil efterstræbe
Er noget andet, noget ganske andet -
101 Thi - det er et af Tidens Idealer,
Ei noget mindre end: Socialisme,
En hyggelig, fornuftig Samfundsorden,
Frihed og Lighed, ikke i Extremitet,
Men i selskabelig, harmonisk Blanding,
Det sympathetisk-skjønne Broderskab
Af Godt og Venligt, Muntert og Uskyldigt -
Paa gammel Dansk: det reent Selskabelige.
Det søger man selv midt i Sommerglæden
Hvor Eensomheden dog kan yndigt bygge
I Rosers Mørke og i Skovens Skygge -
Hvormeget meer maae man i Vinterkulden
Tye til den Varme, venligt Samqvem bringer
Og flygte under Selskabslivets Vinger -
Jo mere Frost stivner alt det Ydre
Jo større er den indre Trang til en
Electrisk sluttet Kjæde, til et Stød
En Gnist, et indre Varmestof, der bringer
Vor Hverdagsfølelse lidt mindre Frost
Om muligt Tø - O De forstaaer mig nok!
Hvo føler ikke selv hvor Skoen trykker?
Det er vor Samlings Øiemed. Gid det
Maa lykkes! - Dog jeg har endnu et Ord
At sige Dem, hvis ei min Tale alt
Har trættet Dem fornøget Fra vor Kreds
Er Konst naturligviis ei udelukket,
Saalidt som Konstneren, men beggeto
Kjærkonine Gjæster - og blandt smukke Formaal
Medfølelse et af de skjønneste.
Nu traf det sig netop, en Konstner, ung,
Men færdig paa sit Instrument - som De

102 Vil faae at høre - sidder fast i Isen,
Kan ikke naae sit kjøbenhavnske Hjem,
Sin unge Hustru, sine vakkre Børn,
Men drives ubarmhjertig nok tilbage
Til Odins gamle Stad, berøvet Hjelp,
Berøvet Virksomhed - Alt hvad han har
Er hans Talent og Konstens'Vaaben-Mærke:
"Ein leerer Beutel im blauen Felde!"
Hvad ønskeligere Motiv for os
Til Sammenkomst? til venligt Stevnemøde?
Gjensidigt ydes vore Præstationer.
Han: Bidrag til vor Aftenunderholdning!
Og vi: vort Bidrag til hans Vinterreise!
Dermed er Alle tjent - og Konstens Musa,
Der skjuler sig i Aften halvt undseelig
Maaskee engang vil skjænke os sit Blik
Fuldt af Erkjendtlighed og Velbehag. -